

Úvod: Kdo vlastně jsme?

Milí bratři, milé sestry,

víte, kdo jste? Víte, kdo opravdu jste? Víte, co jste skutečně zač? Znáte svou pravou identitu?

Naše identita - to, kým jsme - se skládá z mnoha položek. Především jsme členy našich rodin. Jsme synové a dcery našich rodičů a vnoučata našich prarodičů. Jsme bratři a sestry našich sourozenců. Jsme muži našich žen a ženy našich mužů. Jsme rodiče našich dětí a prarodiče našich vnoučat. Jsme vpleteni do sítě našich rodinných vazeb a svazků.

A v širším měřítku: jsme javorničané - buď rodem, nebo alespoň podle trvalého bydliště (pro zjednodušení vynechám všechny ostatní obce zde zastoupené). Jsme Hornáci, Moravané, občané České republiky, Evropané.

A ještě mnohé jiné položky tvoří naši identitu: Například pohlaví, barva pleti, aktuální věk. Ale pak také třeba zaměstnání, koníčky, různé dovednosti, slabé a silné stránky našeho charakteru. Například já jsem bílý muž, na začátku středního věku, dále pak farář, vášnivý čtenář knih, který se rád směje a má prchlivou povahou. To jsou výrazné stavební kameny mé identity - tedy toho, kým jsem. A vy byste přišli zase u jiných stavebních kamenů, které tvoří vaši identitu. Některé by nás spojovaly. Jiné naopak rozdělovaly.

Ale nic z toho, co jsem vyjmenoval, nic z toho neutváří naši skutečnou, pravou identitu.

Tedy ještě jednou: **Víte, kdo jste? Víte, co jste opravdu zač? Znáte svou skutečnou identitu?**

Právě to nám dnes prozrazuje apoštol Petr. Právě to nám osvětluje - hned na začátku svého prvního dopisu, který budeme na pokračování společně probírat. Naše skutečná identita spočívá v Božím vyvolení. Kdo opravdu jsme? My jsme především **Bohem vyvolení**. Jsme těmi, které Bůh vyvolil. Tedy to, kým skutečně jsme, závisí na Bohu. Jsme vyvolení *podle předzvědění Boha Otce v posvěcení Ducha k poslušnosti a pokropení krví Ježíše Krista* - jak říká Petr podle kralického znění.

Proberme si teď ony jednotlivé základní stavební kameny naší pravé, Bohem darované identity - tedy našeho vyvolení. Ptejme se: *Proč si nás Bůh vyvolil? Jakým způsobem v nás Bůh uskutečnil své vyvolení? A k čemu si nás vyvolil?* Jinými slovy: Ptejme se na začátek, průběh a cíl Božího vyvolení.

1. Jsme vyvolení - podle předzvědění Boha Otce.

Takže za prvé: **Proč si Bůh vyvolil právě nás?** Apoštol odpovídá: Protože se tak rozhodl. Tečka! Doslova říká: *Jste vyvolení podle předzvědění Boha Otce. Zní to našim uším zvláště. Zní nám to podobně, jako když nám rodič řekl: Chci, abys udělal to a to. A proč to mám dělat? Protože jsem to řekl!* Bůh se rozhodl právě pro nás. Právě nás si vyvolil. A my nevíme proč. Nevíme, co ho k tomu vedlo. Rádi bychom znali objektivní důvody pro toto jeho rozhodnutí. Rádi bychom se nějak podíleli na tom jeho úradku.

Proto někteří říkají, že Bůh se pro nás rozhodl proto, že viděl, jací jsme. Že vzal v potaz naše kladné stránky, naše dobré vlastnosti, naše smělé činy a krásná slova, naše čisté úmysly - a proto se rozhodl vyvolit právě nás. *Petře, ty jsi borec, tebe si prostě vybrat musím. Martine, ty bláho, smekám před tebou. Ty musíš patřit do mého týmu.* Ale to není pravda! To je dokonce nebezpečná lež! Vždyť my jsme naprosto stejní hříšníci, jako všichni ostatní lidé. Apoštol Pavel to říká jasně: *Židé i pohané jsou pod mocí hříchu, jak je psáno: 'Nikdo není spravedlivý, není ani jeden, nikdo není rozumný, není, kdo by hledal Boha; všichni se odchýlili, všichni propadli zvrácenosti, není, kdo by činil dobro, není ani jeden.* (Ř 3:9-12) My si tedy nezasloužíme být vyvoleni a spaseni o nic víc, jako si to nezaslouží nejprohnanější teroristé na světě. Neradi to slyšíme. Ale je to pravda, kterou Písmo jasně učí. Nikdo na světě si nezaslouží Boží vyvolení ke spáse. Nikdo takový není! Ani vy si to nezasloužíte. Ani já si to nezasloužím. Na nás Bůh nemohl vypozerovat vůbec nic kladného, co by ho přesvědčilo, aby si vybral právě nás.

No dobře... Ale co když dopředu věděl, že právě my mu uvěříme? Co když věděl, že právě my se mu ve víře oddáme? Že na to jeho vyvolení odpovíme kladně - na rozdíl od jiných, kteří jeho vyvolením pohrdnou a neuvěří mu? Vždyť jde o víru, nikoli o dobré skutky. Pán Bůh vyvolí - a my uvěříme. Je to skoro fifty-fifty. Ale to také není pravda! Vždyť bez zásahu Boží milosti nikdo Bohu nevěří! Bůh se pro nás předem rozhodl. On nás vyvolil - a proto nám v pravý čas daroval víru. Věřím, protože mě k víře dovedl Bůh. Věřím v Boha, protože mně Bůh dovolil věřit! Před tím, než milostivě vstoupil do mého života, jsem v něj nevěřil, nebral jsem ho vážně. Spasitelná víra se v nás nerodí sama od sebe. Tu nikde v srdci uloženou, spící nemáme. Spasitelná víra je jen a jen Boží dar.

Příkladem je třeba Lydie z knihy Skutků: *Poslouchala nás i jedna žena jménem Lydie, obchodnice s purpurem z města Thyatir, která věřila v jediného Boha. Pán jí otevřel srdce, aby přijala, co Pavel zvěstoval.* (Sk 16:14) A Pavel říká filipským křesťanům: *Neboť vám je z milosti dáno netoliko v Krista věřit, ale pro něho i trpět.* (Fp 1:29)

Já vím, že bychom ve své naduté hříšnosti rádi měli kontrolu nad naší spásou. Že bychom se rádi sami za sebe rozhodli, zda budeme věřit, nebo nebudeme. Zda vezmeme vážně evangelium o Ježíši Kristu, nebo nad tím mávneme rukou. Ale to kvůli naší hříšnosti zkrátka není možné. Buďto nás - hříšníky jdoucí vstříc zkáze - Bůh ze své milosti povolal ke spáse, anebo nepovolal.

Mohli byste možná namítnout: *Ale to není fér! To přece není fér - že mě vyvolil a někoho jiného nevyvolil. To není správné! To není spravedlivé, že jednoho si vybral a druhého si nevybral.* K tomu jen krátce: Buď rád, že si vybral právě tebe. Křesťane, buď mu za to celý život vděčný. Protože si také nemusel vybrat nikoho - ani tebe. A nezpochybňuj jeho rozhodnutí. Nerozumíš tomu, člověče. Nevidíš do Boží mysli. Neznáš jeho skryté úmysly a vnitřní důvody. Hospodin sám říká: *Smiluji se však, nad kým se smiluji, a slituji se, nad kým se slituji.* (Ex 33:19) Jestli by skutečně něco bylo fér - pak jediné to, že by Bůh nevyvolil nikoho z lidí! Kvůli naší hříšnosti si žádnou spásu nezasloužíme.

A Písmo ještě důrazněji učí, že nikdo z lidí za své vyvolení ani trochu nemůže. Vždyť Bůh si nás předem vyhlédl. Bůh si nás **předem** vybral. Bůh si nás **předem** vyvolil. Kdy tedy? Dřív, než jsme se narodili. Dřív, než se narodili naši předkové. Dřív, než zemí procházel jeho Syn. Dřív, než Izraelité vyšli z Egypta, dřív, než Abraham odešel ze své původní domoviny. Dřív, než vznikl tento svět a celý vesmír. Už tehdy, kdy nebylo nic - kromě Boha samého. Už tehdy se pro nás Bůh laskavě rozhodl. Už tehdy nás vyvolil. Jak říká epištola Efezským: *Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu obdařil vším duchovním požehnáním nebeských darů; v něm nás již před stvořením světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří.* (Ef 1:3-4) Také se vám z té úžasné Boží milosti točí hlava? To je obrovský důvod pro celoživotní chválu Hospodina.

2. Jsme vyvolení - posvěcením Ducha svatého.

Ale vyvolení není totéž co spasení. Vyvolení se musí realizovat, uskutečnit. Tak jako když stavíte dům. Nejdřív máte podrobné plány. Ale pak musíte ty plány a nákresy uskutečnit, začít podle nich stavět. My jsme byli v Boží mysli a v Božím srdci, v Božím plánu záchrany ukotveni před stvořením světa. To ano! Ale naše vyvolení se stalo skutečností v okamžiku, kdy nás posvětil Duch svatý, kdy v nás začal působit.

Tedy za druhé: **Jakým způsobem v nás Bůh uskutečnil své vyvolení?** Tím, že nás Duch Boží přivedl k víře v Pána Ježíše Krista. Je to dílo Ducha svatého, že my věříme. Není to naše rozhodnutí, že jsme v Ježíše Krista uvěřili. Není to naše zásluha, že jsme ho přijali za našeho Pána a Spasitele, že jsme vyznali svůj hřích a svou ztracenost. Není to naše práce, že se v nás Boží vyvolení stalo skutečností. *Spasení není z vás, je to Boží dar,* potvrzuje Pavel. (Ef 2:9)

Tak se to tedy stalo! *Duch svatý nás posvětil.* A posvěcuje nás neustále. Každý den! Člověk, kteří říká, že je věřící - a přesto zůstává stále stejný, jako byl předtím, než Kristu uvěřil - takový člověk možná ještě nebyl Duchem posvěcen. Duch z nás učinil svatý, Bohu oddělený lid. Ale my nejsme svatí jen podle jména. Duch svatý nás skutečně den ode dne vzdaluje hříšnému způsobu života. A přibližuje nás životu podle vzoru našeho Pána Ježíše Krista. Umenšuje v nás hřích. A rozhojňuje v nás svatost.

V listu Římanům slyšíme: *Všem vám v Římě, kdo jste Bohem milováni a povoláni ke svatosti: milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista. (Ř 1:7) A jinde: Vždyť Bůh nás nepovolal k nečistotě, nýbrž k posvěcení. (1Te 4:7)*

Možná si někteří postesknou, že tu svatost ve svém životě moc nepozorujete. Naopak že spíš vidíte svou nedokonalost, svůj hřích. Ovšem právě pokorné přiznání, že máme ještě mnoho nedostatků - to je první krok k růstu ve svatosti. Alkoholik se může začít léčit až ve chvíli, kdy si připustí, že je alkoholik, že má problém. Věřící začíná růst ve svatosti v okamžiku, kdy si připustí, že je hříšník, a že potřebuje pomoci. A potom také: Dovolte sami sobě růst. Každý strom roste a sílí pomalu. Ze dne na den se z proutku strom nestane. To chce čas. To chce trpělivost. Každodenní malinké krůčky směrem k vytouženému cíli - podobat se našemu Spasiteli - jsou proto dobré a žádané.

3. Jsme vyvolení - k poslušnosti a pokropení krví Ježíše Krista

A do třetice: **K čemu nás Bůh vyvolil?** On nás vyvolil proto, abychom byli poslušní. Nejen abychom věřili. Nejen, abychom se spolehli na jeho spásu. Nejen, abychom vyznávali Bohu svůj hřích. Ale také proto, abychom ho v tomto světě poslouchali. Abychom v našem životě plnili jeho vůli. Abychom žili v souladu s jeho vůlí. Apoštol Pavel mluví často o poslušnosti víry. (Ř 1:5; Ř 16:26) Chválí třeba římský sbor: *Zpráva o vaší poslušnosti se dostala ke všem. Mám z vás proto radost; přeji si však, abyste byli moudří v tom, co je dobré, a prosti toho, co je zlé. (Ř 16:19) Anebo říká Filemonovi: Píšu ti přesvědčen o tvé poslušnosti, neboť vím, že uděláš více, než říkám. (Fm 1:21)*

A s tím souvisí i to poslední. Bůh nás vyvolil k tomu, abychom *byli pokropeni krví Ježíše Krista*. Co to znamená? Základem této představy je starozákonní příběh z pouště (Ex 24). Když Izraelci pod horou Sínaj uzavírali smlouvu s Hospodinem, slíbili Bohu poslušnost a byli pokropeni krví obětovaného býka - na znamení uzavřené smlouvy. I my jsme byli vyvoleni proto, abychom zde na zemi uzavřeli smlouvu s Bohem. Naší částí smlouvy je celoživotní vděčná poslušnost. Boží částí smlouvy je záchrana od hříchu, spása, věčný život. A tuto smlouvu života mezi námi a Bohem stvrdila krev Ježíše Krista, za nás prolitá na kříži.

Závěr: "Nebeská identita" je daleko důležitější, než pozemská identita

Milí bratři, milé sestry, Bohem darovaná identita předčí všechny ostatní pozemské výměry naší identity, o kterých jsme mluvili hned na začátku. To, kým jsme v Božích očích, je mnohem důležitější, než to, kým jsme v očích tohoto světa. Petrem Kulíkem jsem posledních 33 let. Ale Bohem vyvoleným jsem se stal dříve, než byl stvořen celý tento svět. Své rodiče jsem poslouchal celé své dětství. Ale Hospodina smím z jeho milosti poslouchat celý svůj pozemský život. Povolání faráře mohu vykonávat mnoho let. Ale povolání k poslušné víře v Krista - to jsem směl z Boží milosti uskutečňovat ještě dřív. A dá-li Pán, také ještě déle, než budu farářem. Jsem vášnivým čtenářem. Ale z Boží milosti ještě vášnivěji smím číst a studovat Písmo. Moravanem, občanem České republiky, Evropanem - to budu jen omezený počet let. Ale občanem nebeského království jsem a budu - díky Bohu - věčně. Je tedy jasné, kterou identitu mám brát vážněji. Je jasné, které identitě mám dávat přednost.

Milý bratře, milá sestro, nyní už tedy přesně víš, kým podle Boha a díky Bohu skutečně jsi. Už znáš nejen tu lidskou, ale i tu Bohem darovanou identitu. Otázka zní: Které z těch svou identit budeš v životě dávat přednost? Té lidské, nebo té Boží? Té pozemské, nebo té nebeské? Té tělesné, nebo té duchovní?

Modleme se: *Bože, fascinuje nás tvůj plán spásy, který od věků uskutečňuješ. A ještě víc nás fascinuje, žeš do tohoto svého plánu zahrnul i nás. Že jsi nás vyvolil, nebeský Otče. Že jsi přišel do tohoto světa, abys nás vykoupil, Pane Ježíši Kriste. Že nás dnes a denně posvěcuješ a posiluješ, Duchu svatý. Chválíme tě za to! A toužíme žít tak, aby toto tvé dílo spásy bylo na nás patrné. Amen.*